

K E J T
M I Č E L

Izdana

Copyright © 2020 Kejt Mičel

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Izdana

I

NOVOST

Danijela Subotić se smešila hodajući ulicom tako da su rupice na njenim obrazima postajale sve izraženije. Već nekoliko dana sumnjala je da je trudna, a tog jutra je njena sumnja potvrđena. Upravo se vraćala od svog ginekologa i radosnu vest je poželeva da podeli s najbližom prijateljicom.

Nina će se jako obradovati. Ona je zaista bila divna i odana prijateljica. Danijela se divila njenom stilu i ukusu, a Nina joj je uvek bila pri ruci savetom i podrškom. Nina je njeno uporište i važan deo njenog života. Od nje je dobila podršku kad joj je niko nije hteo dati, pogotovo kad je Petar Dvoranić bio u pitanju.

Danijelu je osvojio na prvi pogled. Bio je od nje stariji deset godina, ali njoj su odgovarali njegova zrelost i iskustvo. Imao je iza sebe dva braka, ali Danijela je bila uverena da je bio nesrećan sa ženama s kojima je bio. One nisu razumele njegovu pravu prirodu. A Petar je samo Danijeli pokazao svoje pravo lice.

Volela ga je toliko silno da je znala da će s njima biti sve u redu. Svako je imao svoju prošlost, a Petrova je bila takva kakva jeste. Ona ga je prihvatila sa svim njegovim manama. Njemu se nije žurilo u brak, a ona je znala da taj papir nije nikakva garancija za vezu. Važno joj je bilo da voli i da je voljena, a sve ostalo može biti i ne mora.

Posmatrala je lica ljudi pokraj kojih je prolazila. Većina ih je bila zamišljena, a kako joj se činilo, ona je bila jedna od retkih s osmehom na licu. Osmeh koji joj je sijao na licu odražavao je sreću koja ju je potpuno preplavila.

Suzdržavala se da se ne zaustavlja pokraj čarobno uređenih izloga. Doduše, zanimali su je novi modeli u njima, teško je bilo odoleti da ne zaviri, ali sada nije imala vremena za to.

Nina ju je očekivala, a ni njoj samoj nije bilo jasno zašto joj je palo na pamet da njoj prvoj poveri veliku novost. Možda ne bi bilo u redu da ona sazna pre Petra, iako je znala da će se Nina radovati zajedno s njom.

Petar nije imao dece i o deci nikada nisu ni razgovarali. Znao je da bude nagao i svojeglav, posebno kad se stvari ne bi odigravale onako kako je on zamislio. To je bila jedna od njegovih mana, ali ona je znala da kontroliše njegov temperament.

Zadihana je ušla u restoran u kojem je trebalo da se nađe s Ninom i sela da je pričeka. Nina još nije bila stigla. Tačnost je za nju bila nepoznanica. Nina je jednostavno bila takva. Danijela je uvek čekala, ali nije mogla da se ljuti na nju. Osmeh koji bi joj uputila pri dolasku izbrisao bi svaku neprijatnost i svaku neugodnu misao.

Danijela je naručila sveže ceđeni sok, ploveći mislima u budućnost. Pokušala je da zamisli Petrovo lice kada

mu bude rekla istinu. Bila je sigurna da će biti raznežen. Petar je bio jedinac, naslednik velikog roditeljskog imanja i uhodanog posla. Sigurno će biti oduševljen kad sazna da će se njegova loza nastaviti kroz njihovo dete.

– Evo me – Ninin glas je trgnuo Danijelu iz razmišljanja. – Oprosti – bila je to reč kojom se zaista često koristila. – Šta to piješ? – na njeno cvrkutanje Danijela se naglas nasmejala.

– Sok! – Danijela je ponosno podigla čašu.

– Zar nije vreme za aperitiv pre ručka? – Nina se začuđeno upiljila u nju.

– Možda, ali ne danas – zagonetno je odgovorila Danijela i zagledala se prijateljici u oči.

Nešto se kod nje promenilo, a ona nije mogla da dokuči šta. Oduvek je znala da pročita svaki osećaj na Nininom licu. Danijela pred njom nije imala nikakvih tajni, a kad bi pokušala nešto da sakrije, odao bi je izraz lica koji bi Nina uspela da pročita.

– Zašto? – Nina se nagla prema njoj sa znatiželjom u tamnim očima.

Danijela je posmatrala njeno savršeno lice. Nina je zaista bila osoba prema kojoj je priroda bila izdašna u svakom pogledu. Ipak, nikada nije uočila da se ona tom svojom lepotom koristi nedolično. Muškarci su bili fascinirani njom. Njena savršena, a ipak krhka građa tela kao da je u njima budila želju da je zaštite i činilo se da je to bilo njeno najmoćnije oružje.

Mnogi bi ostali zatečeni kada bi shvatili da se iza tog andeoskog lica i krhke građe krije čelična volja, a pokatkad i beskrupuloznost. Nju nikako ne bi volela imati za

neprijatelja. Znala je šta je sve kadra da uradi kada je povređena i kada smatra da je u pravu.

– Saznaćeš – Danijela je i dalje bila tajnovita.

– Kada? – Ninino pitanje je postavljeno s oštrinom. Tama njenih očiju kao da se produbila. Bio je to neverovatan kontrast blede puti, svetle kose i crnila njenih dužica.

– U redu, pred tobom ništa ne mogu da sakrijem – Danijela je podigla ruke uz osmeh koji joj je zatitrao na usnama.

– Da čujem! – Nina ju je pogledala u oči. – Šta je u pitanju? – njen je glas bio potpuno promenjen.

– Trudna sam – napokon je Danijela izgovorila s olakšanjem, shvativši da je otvoreno priznanje jedini način na koji prijateljici može da saopšti tu vest.

Nina je zaprepašćeno pogledala, a oči su joj se raširile od iznenađenja.

– Trudna si? – njen je glas odjeknuo poput jeke.

– Da – Danijela je zadovoljno trepnula.

– Ali... – Nina je nešto pokušala da joj kaže, no nije uspeła. Danijela nije pamtila da je Nina ostala bez reči, kao da nije mogla da se snađe u svom raskošnom vokabularu. Namerno je začutala, sa zadovoljstvom usporavajući razgovor, kako bi sve vreme posmatrala Ninino lice koje se menjalo iz trenutka u trenutak.

Raznovrsna paleta osećaja videla se na njemu, od zbunjivosti, tuge, pa i nečega što Danijela nikako nije mogla protumačiti, iako ju je poznavala bolje od ikoga.

– To se zove prijateljstvo – naglasila je Nina svoje reči i, iako prividno mirna, s napetošću u glasu naručila piće za sebe kad se konobar našao pokraj njihova stola.

– Petar... kakva je njegova reakcija? – upitala je kad je otpila gutljaj kamparija.

Danijela je ustuknula. Nije primetila da se njena prijateljica raduje. Čudno joj je sve to bilo.

– Tebi sam prvoj rekla.

– Nisi li premlada za trudnoću? – ozbiljno je zapitala Nina.

– Zašto to misliš? – Danijela je bila zatečena tim pitanjem i sumnjičavo je odmerila Ninu.

– Pa... – Nina je pogledala u svoje negovane ruke.

Bilo je očigledno da razmišlja o svakoj reči koju je nameravala da izgovori. Da je nije toliko dobro poznavala, sigurno bi pomislila da njoj nije drago. Verovatno joj je trebalo vremena da se navikne na misao da će se između njih dve sve promeniti. Danijela više neće imati previše slobodnog vremena kada dete jednom dođe na ovaj svet.

– Nije ti drago? – Danijela ju je sumnjičavo odmerila.

– Ne bih to tako opisala – Ninin glas joj je bio potpuno stran. – Sve bi se moglo zakomplikovati u vašoj vezi zbog deteta. I sama znaš da te njegovi roditelji nikada neće prihvatiti. Oni su protiv vaše veze. Ne žele da im sin bude s tobom, a sigurna sam da još manje žele da im upravo ti podariš naslednika.

Danijela je klimnula glavom. – Ovo dete može biti i most pomirenja – rekla je odlučno.

– Ne zavaravaj se – upozorila ju je Nina.

Uzela je čašu u ruke. Stiskala ju je toliko snažno da su joj članci pobeleli. Lice joj je imalo neobjašnjivo kiseli izraz, a Danijela se nije ni trudila da je shvati.

– Petar...

– Radovaće se – rekla je Danijela uverljivo. – Znam da hoće – pokušala je tim rečima samu sebe da uveri.

– Nisam sigurna – prošaputala je Nina.

– Nešto mi nije jasno – Danijela ju je pogledala u oči.
– Čini mi se kao da ti navijaš za to da sve krene po zlu – rekla je ljutito.

Znala je da njene reči zvuče zlobno, ali nije se jednostavno mogla oteti tom zaključku na koji su je navodili Ninine reči i ponašanje. Kiselo lice, nabrajanje razloga koje je i ona sama znala. Trudnoća je bila tu, i ništa se nije moglo učiniti. Nije to bio hir, nego činjenica.

– Danijela, kako možeš tako nešto i da pomisliš!? – Nina je pogledala začuđeno.

– Ponašaš se kao da je tako – Danijela se nije dala zbuniti.

– Samo sam zatečena. Znam Petra mnogo duže od tebe. Pokatkad su njegove reakcije nepredvidive. Zašto si dopustila da ostaneš trudna?

Danijelu je zabolelo pitanje koje joj je Nina postavila. Spustila je pogled. Šta je mogla da joj odgovori? Nikada nije razmišljala na način na koji je to činila Nina. Neke se stvari događaju neplanirano, a takva je bila i njena trudnoća.

Kako god Petar bude reagovao, ona će to dete zadržati. Sumnjala je da će on imati bilo šta protiv. Nije je zanimalo mišljenje njegove porodice, nego samo njegovo. Oni je i ne moraju prihvatiti. Doduše, nisu je oterali, ali su se prema njoj ponašali kao da je prolazna Petrova veza i nikada je nisu prihvatili kao člana porodice.

– Želim ovo dete – rekla je Danijela kruto.

– Onda... Petar bi dakle trebalo da se oženi tobom?

– Ninine reči ponovo su šokirale Danijelu, ali je Nina nastavila kao da to nije primetila. – To bi mu bio treći

brak. On nije čovek koji trpi okove. Petar voli da bude zaljubljen, ali i slobodan.

– Ne razumem – Danijela je odmahнула glavom. Njena je radost splasnula.

– To je činjenica, Danijela – Nina je gotovo okrutno nastavila. – Ako je to tvoj način da ga uhvatiš u bračnu klopku...

Zastala je kada je videla suze u Danijelinim očima. Neko vreme je samo posmatrala. Izraz njenog lica naglo se smekšao. Nakon kratkog oklevanja, uhvatila je Danijelu za ruku.

– Ne želim da budeš povređena – kratko je pokušala da objasni svoj negativan pristup. – Samo te upozoravam da na sve moraš biti spremna – dopunila se.

– Hvala – tiho je odgovorila Danijela jer nije znala šta bi drugo mogla da kaže.

Gotovo je osetila grižu savesti kada se setila šta je sve pomislila kada je Nina počela da govori. U nju nije trebalo da sumnja. Njihovo je prijateljstvo bilo iskreno i trajalo je godinama.

Nina je bila odana prijateljica, ali je pokatkad previše čvrsto stajala na zemlji. Njeni su snovi bili samo njeni i Danijela nikada nije upoznala nijednog njenog ozbiljnog partnera. Devojački iskreno, često su razgovarale o muškarcima i Nina bi je svaki put iznenadila. Imala je vrlo čvrste stavove koji su dokazivali da joj je najvažnija sopstvena sigurnost.

Danijela joj se zbog toga na neki način divila, iako bi je znala i upozoriti da bi joj bilo lepše kad bi dopustila da njene ljubavi budu romantičnije. Nina bi se na to samo

zagonetno nasmešila, ali nikada joj nije odala s kim je u vezi, planira li venčanje ili se rastaje.

Danijela je prihvatila činjenicu da je Nina zatvorena i nije insistirala, uverena da će joj Nina na vreme reći sve što treba da zna o njenom privatnom životu. Bila je tako različita od nje, a Danijela je bila uverena da su te Ninine osobine učvrstile njihovo prijateljstvo.

– Ipak... ja verujem Petru – rekla je tiho.

– Na to imaš pravo – Nina je očigledno želela da promeni temu, Danijela je to videla na njenom licu i grčevito stisnutim šakama. – Iako bi trebalo da budeš oprezna – upozorila ju je.

– Ništa se više ne može promeniti – suvo je rekla Danijela. Posvetile su se proučavanju menija. Danijela je odabrala piletinu, a Nina je uzela samo salatu. Uvek je pazila na kalorije koje unosi.

Danijela ne bi mogla da živi samo od onoga što je Nina jela. Ipak, bila je deset godina mlađa od Nine, a to joj je zasad bila prednost koja joj je pomagala da se kilogrami pravilno rasporede.

Razgovor je zapinjao. Bilo je očigledno da Nina nije raspoložena za razgovore o trudnoći, strahovima od debljanja i planiranju kupovine opreme za novorođenče. S grižom savesti, Danijela je odahnula kad su se rastale, bez kafe i uobičajenih dogovora za sledeći susret.

Nina je pokatkad imala čudne napade neraspoloženja, za koje Danijela nije imala pravo objašnjenje. Niti ga je tražila, samo je prihvatila svoju prijateljicu kakva jeste.

Na putu do stana u kojem je živela s Petrom svratila je u nekoliko prodavnica i nabavila namirnice za večeru.

Iako je pokušavala da zaposli misli i zaboravi na razgovor s Ninom, nije uspevala a da ne razmišlja o njenom izrazu lica u trenutku kad joj je saopštila svoju srećnu vest.

Ninina reakcija ju je pogodila više nego što je to u prvi mah pomislila. Kao što je i sama rekla, ona je Petra poznavala mnogo duže od nje, zajedno su išli u školu. No Danijela je bila sigurna da Nina Petra ne poznaje na način na koji ga je ona upoznala. Nije smela da sumnja u njegovu ljubav. On joj nikada nije dao razlog za to. Ta bi joj činjenica trebala biti najvažnija.

Dočekaće ga romantičnom večerom i reći mu za dete večeras. Sigurno će biti presrećan, razmišljala je ulazeći u stan. U predsoblju je zastala pred ogledalom i odmerila celu svoju figuru. U svetlim pantalonama i tankoj košulji, izgledala je još mlađe od svoje dvadeset četiri godine. Zataknula je neposlušni pramen kose iza uva i osmehnula se sama sebi i svojim rupicama na obrazima.

Večeru je pripremila pevušeći i, kada je sto bio postavljen, zapalila je i dve sveće. Petar će na prvi pogled shvatiti kako mora da mu kaže nešto važno, kad vidi svečano postavljen sto. Poslala mu je poruku na mobilni telefon: Čeka te iznenađenje.

Želela je večerom da ga podseti kako dele zajedničko zadovoljstvo i uživaju jedno u drugom, a uskoro će njihovu sreću upotpuniti još jedan član. O, da, biće još vremena za strasti, proći će još nekoliko meseci dok joj se ne pokvari figura, vragolasto se nasmešila nanoseći toaletnu vodicu.

Večera je bila gotova, ali Petar nije dolazio. Znala je da je njegov posao zahtevan, i da daje sve od sebe da bi ga

razvijao onako kako je zamislio. Nije bilo lako voditi firmu kakva je njegova. Doduše, bio je to jedan od ogranaka očeve firme, ali to nimalo nije umanjivalo njenu važnost.

Nije joj odgovorio na poruku, pa je pokušala da ga pozove. Nije odgovarao. Nastojala je da ga ne zivka na posao, jer joj je bila odbojna slika nervozne žene koja svog muškarca pred njegovim poslovnim partnerima podseća da se mora vratiti kući. Načas se zabrinula za njega, a tada je namerno otklonila crne misli i utešila samu sebe da bi joj se verovatno odnekud javio da je nešto pošlo po zlu. Ne, sigurno ga je posao opet potpuno obuzeo.

Skuvala je sebi čaj i polagano ga pijuckala posmatrajući lepo postavljeni sto. Ustala je i upalila nekoliko sveća, za potpunu atmosferu pa ponovno zauzela svoje mesto posmatrajući lelujanje i veličanstveno sablasnu igru plamičaka.

Kako su sveće dogorevale, tako je gasnula i njena nada. Petar nikako nije dolazio, a ponoć je već bila prošla. Poslala je još jednu poruku: **Laku noć, vidimo se ujutro**. Uvek podrška, nikada prigovor – tako je ona zamišljala vezu i Petar ju je u noćima koje su delili uveravao koliko ceni takvo diskretno i ženstveno ponašanje.

Ugasila je sveće i krenula na spavanje. Bila je tek nešto više razočarana nego inače u dugim večerima koje je provodila očekujući Petra da se vrati s posla. Nije mogao da zna kakvo ga iznenađenje očekuje, opravdavala ga je u sebi.

Ipak, kad je legla i ugasila svetlo, na jastuk joj je kliznula suza. Je li ovo bio život o kakvom je sanjala? Neizvesno iščekivanje voljenog muškarca, koji je toliko prezaposlen

da ne stigne ni da se javi? Ne, sigurno nije, ali odrasle devojke moraju da se odreknu nekih snova.

Petar joj je na mnogo načina pokazivao ljubav, ali previše je vremena ipak provodila sama. Po danu je to nekako i podnosila, ali noći su bile najteže. Kakav god da je bio njegov posao, nije mogao da ga radi po ceo dan i noć.

Je li imao život za koji ona nije znala? Je li imao... neku drugu? Odmahnula je glavom. Nije želela da misli na to. Važno je bilo samo jedno – da je on voli. Bezrazložna ljubomora samo bi ih udaljila, a to nikako nije želela.

Zaspala je, a Petra nije dočekala. Tonući u san, pomislila je kako je pred njima vikend i biće, sigurno, bezbroj prilika da mu kaže vest i imaće dovoljno vremena da se zajedno raduju.

Ujutro, još ne otvarajući oči, pružila je ruku prema njegovoj strani kreveta, a zatim, odjednom potpuno budna, otvorila oči. Postelja je bila netaknuta. Osetila je navalu čudnih osećaja koje je pokušavala da obuzda. Što to znači? Gde je? Šta je moglo da mu se dogodi?

Sa svojom jutarnjom kafom sela je za još uvek netaknut sto. Večeru će većim delom baciti, a toliko je truda uložila u dekorisanje tanjira. Srce joj je ubrzano zakucalo kada je čula da se vrata otvaraju.

– Šta moja lepotica radi? – čula je s vrata i odahnula s olakšanjem. Znači, sve je u redu. Osmeh na njegovom licu naterao ju je da zaboravi na sve one ružne misli koje su joj prolazile glavom prethodne večeri dok ga je čekala.

Od radosti što ga vidi bacila mu se u zagrljaj, kao da se vratio s dugog puta. Zapravo, njoj je ova noć zaista bila duga i to će mu sve po redu ispričati.

– Gde si do sada? – odmakla se od njega.

– Kakvo je to pitanje – Petar je kažiprstom prešao preko ruba njenih usana. – Radio sam dokasno, a onda sam ostao da spavam u kancelariji – pogledao ju je u oči. – Nisam imao snage da dođem ovamo. I sama znaš koliko je moj posao zahtevan, a trudim se da opravdam poverenje koje mi je otac ukazao.

– Tako znači – Danijela nije znala je li osetila razočaranje ili sumnju. A možda su se ta dva osećaja udružila u jedan, nimalo lep.

– Zar mi ne veruješ? – Petrovo se lice se istoga trenutka promenilo, a zatim je, sledeći njen pogled, ugledao dogorele sveće na stolu.

– To je bilo iznenađenje – shvatio je, gledajući osušenu hranu na stolu.

Danijela je pratila njegov pogled.

– Čekala sam te – rekla je tiho. – Htela sam da ti kažem... – zastala je.

– Šta? – Petar ju je sumnjičavo pogledao.

– Trudna sam – Danijela se prisilila da kaže. Ta je scena u njenoj mašti izgledala sasvim drugačije.

Petar nije izgledao iznenađeno. Licem mu je prošla senka. Dok ga je Danijela napeto posmatrala, pokušavajući da na njegovom licu iščita odgovor, uzeo je za ruku i poseo na kauč u dnevnoj sobi. Još nekoliko trenutaka izbegavao je njen pogled, a kada je pogledao u nju lice mu je bilo smrknuto.

– Nisi srećan? – sa strahom ga je upitala.

– Nisam spreman za dete – rekao je neočekivano, s nepoznatim tonom u glasu.

– A to znači... – Danijela ga je pogledala sa strahom.

– Nisam spreman za dete – ponovio je tvrdoglavo.

Danijela je osetila kako joj se oči pune suzama. Nije očekivala takvu reakciju. Umesto radosti, on je pokazao razočaranje.

– Pobogu, Petre, imaš trideset i pet godina. Kada ćeš biti spreman? – ustuknula je.

Odmakla je njegovu ruku sa sebe, pokušavajući da uhvati njegov pogled, ali on nije imao hrabrosti da je pogleda je u oči.

– Sada nisam – rekao je tvrdoglavo.

– Petre... – glas joj je drhtao. – U meni raste živo biće, plod naše ljubavi. Postoji li lepše saznanje od toga? Nas dvoje smo stvorili jedan novi život, naše dete... – zastala je kada je videla grimasu na njegovom licu.

– Ti znaš da te volim... – Petar je uvek znao da je uveri.

– Da, znam – više čak ni u to nije bila sigurna, ali je ipak izgovorila te reči, verovatno u pokušaju da ga odobrovolji.

– Ne bi li bilo najbolje da dete ostavimo za neko drugo vreme? – pokušao je da se osmehne, ali usne su mu bile zgrčene.

– Šta to znači? Šta mi predlažeš? – trgla se Danijela.

Njegove su reči mogle značiti samo jedno. On je želeo da se reši deteta, ali... Kako da to učini? Ne, ovo se ne događa njoj. Da, razmišljala je o detetu, još davno, kao devojčica. Nikada nije mogla pomisliti da bi dete moglo biti greška. Propustila je da uzme pilule, ali nije mogla ni da sluti da će kazna biti tako strašna!

– Ne, Petre, moja ljubav prema tebi je stvarna, biće to naše dete – osetila je kako nema vazduha, kako se guši i rukom je krenula prema grudima.

– Dete je došlo u nepovoljnom trenutku – uhvatio ju je opet za ruku.

– Kako? – nije joj bilo jasno.

– Rekao sam da ne želim dete još nekoliko godina. Ne želim promene koje ono nosi sa sobom. Zakazaću sastanak s ginekologom već iduće nedelje.

– Želiš da pobacim? – otvoreno ga je upitala.

– Da – kruto je rekao.

Te je reči izgovorio kao da govori o uklanjanju neke smetnje. Pobogu, govorio je o svom detetu. Činilo joj se da s njenom nadom kopni i ljubav koju je osećala prema njemu.

– Učini to meni za ljubav. Želim da te imam pokraj sebe, želim da uživam u tvom lepom telu i ne želim ni sa kim da te delim, čak ni s detetom – njegovi su argumenti bili toliko slabi da joj je bila muka od same pomisli na reči koje je izgovorio.

– Mogu li da razmislim? – Danijela je ustala.

– Kako želiš, ali moraćeš da se rešiš tog deteta – njegove su reči na nju delovale poput ubadanja noža u srce. – Idem da se odmorim – rekao je mirno.

Danijela je posmatrala kako odlazi u sobu. Bio je neverovatno miran, a upravo je doneo odluku o njenom životu i životu njihovog deteta.

Danijela je pogledom prešla po dizajniranom nameštaju dnevne sobe koji su zajedno birali, po još neraspremljenom stolu u drugom delu sobe. Bila je potpuno zbunjena. Treba li da se reši deteta? Teška je to bila odluka i nije želela da naglo reaguje. Trebalo je da razmisli o svemu, bio joj je neophodan savet, a Nina je bila jedina koja joj ga je mogla dati.

Sela je. Osetila je kako sva snaga ističe iz njenog tela. Radost zbog novog života pretvorila se u noćnu moru. Nije očekivala takvu Petrovu reakciju. Nije mogla ni da zamisli da bi on mogao biti protiv deteta. Doduše, nikada nisu ni razgovarali o detetu. Štaviše, Petar je izbegavao takav razgovor, kao da je za Danijelu to bila zabranjena tema.

Teško je bilo poverovati da postoji osoba koja ne želi decu, a pogotovo neko u zrelim godinama, kao Petar. Iako je njegova porodica nije volela, Petrova je majka sanjala o nasledniku.

Bilo je trenutaka kada je pomišljala da Petar ne može imati decu, ali uvek je pronalazila način da se uteši. Problem kod njega nije bilo zdravlje, već njegovo skućeno srce koje je mislilo samo na sebe.

Šta može da učini? Raspremajući sto, Danijela je grozničavo razmišljala o izlasku iz nemoguće situacije u kojoj se našla. Osmeh je nestao s njenog lica i jedva se suzdržavala da ne zaplače. Kad je pospremila sto i pripremila ručak, nazvala je Ninu. Bilo je podne.

– Rekla si mu? – Nina ju je upitala čim je podigla slušalicu.

– Da. Možemo li da se nademo? – Danijela nije ništa želela da kaže preko telefona.

– Dođi do mene – jedva je dočekala Nina.

Nakon što je spustila slušalicu, popustila joj je samo-kontrola i Danijela je briznula u plač. Nije želela da ostane bez deteta. Svojim predlogom Petar je pokazao da je ne voli, ali ona nije imala nameru da ode na abortus.

Zašto je Petar izabrao baš taj trenutak kad je najranjivija da pokaže koliko su njegovi osećaji površni? Očito je

nije voleo onako kako je tvrdio da je voli. Živali su zajedno već više od godinu dana, ali nije mogla da pronikne u njegove osećaje.

Šta je mislio o njoj? Zar ju je smatrao prolaznom avanturom? Kako to da za to vreme nije posumnjala u njegove osećaje? Kao da je celo vreme bila slepa pokraj zdravih očiju!

Još će razgovarati s Ninom. Nadala se da će joj ona pružiti podršku koja joj je trebala. Pozvala je taksi, sela na zadnje sedište i plakala celim putem do Nine. Koliko god se trudila da ovlada sobom, nije uspevala da zaustavi suze. Bilo je to njeno životno razočaranje i pokosilo ju je svom silinom.

Petar ju je doveo u situaciju da bira između njegove ljubavi i ljubavi prema nerođenom detetu. Bilo je to strašno i veliko iskušenje, a unutarnja borba između suprotstavljenih ciljeva razdirala ju je.

Pred takvim izborom bila je potpuno zbunjena, to više što je do juče bila uverena da je njen život u savršenom redu. Petar je jednom rečju čitav njen svet odjednom srušio kao kulu od karata. Ne, to ne može biti istina, verovatno mu treba vremena da se navikne na pomisao da će postati otac, tešila je samu sebe.

Život uopšte nije bio pravedan, a Petar se poneo onako kako nije mogla zamisliti ni u najcrnijoj noćnoj mori. Kako je samo mogao da bude tako detinjast! Ne, to je vrlo teška odluka i o zajedničkom detetu ćemo morati još da razgovaramo.

Zato postoje prijateljice. S Ninom će moći otvoreno da porazgovara o svemu i zajedno će, sigurno, smisliti strategiju s kojom će moći ponovo da izađe Petru na oči.

Zнала je samo jedno – sve će učiniti da zadrži dete. Ipak... Odmahnula je glavom. U glavi joj je bio potpuni kaos, tako da nijednu misao nije mogla da odvoji i smatra je suvislom.

Kad ju je Nina smestila u fotelju u svojoj dnevnoj sobi i stavila joj šolju čaja u ruke, Danijela je pokušala duboko da udahne kako bi skupila hrabrost da Nini ispriča šta se dogodilo. Nina je uhvatila za ruku i strpljivo čekala da prestane da jeca. Posmatrala ju je s nekom tugom i saosećanjem, zbog čega je Danijela ponovo gotovo briznula u plač.

– Jesi li bolje? Možeš li da govoriš? Reci mi, šta se dogodilo? – Nina ju je oprezno zapitkiвала.

– Petar želi da se rešim deteta – prošaputala je Danijela kad je došla do daha.

– Šta? – Ninine su se oči raširile od iznenađenja.

– Da, dobro si me čula. Ne želi dete, ne još – Danijela je dlanovima otirala suze.

– Šta ćeš da uradiš? – upitala ju je Nina.

– Ne znam – Danijela je slegla ramenima.

– Imaš li uopšte neki izbor? – Nina je ispustila njenu ruku.

– Nadam se da će se predomisliti. Zato sam došla kod tebe. I njemu treba vremena da razmisli, da se navikne na tu pomisao. To je velika promena za oboje. Šta misliš, koliko će mu trebati? – Danijela je naivno poput deteta pogledala Ninu.

– Obe ga dobro poznajemo. Sumnjam da će razmišljati na taj način. – Ninine su joj se reči zabile u srce. Da, Petar se neće predomisliti, uzalud se zavaravala. Da

je nameravao još jednom da razmisli, to bi joj rekao. Njegove su reči bile presuda, a ne razmišljanje.

– Šta da radim? – poraženo je spustila pogled. Nina ju je neko vreme posmatrala.

– Voliš Petra? – obe su znale da je to pitanje suvišno.

– Da, naravno da ga volim. Kakvo je to pitanje? – Danijela ju je pogledala s nerazumevanjem.

– Onda nemaš neki naročiti izbor – rekla je kruto.

– Ali... – u čudu ju je pogledala Danijela.

– Idi na abortus, Danijela. Život je pred vama. Imaćete vremena za dete. Osim ako na taj način ne misliš da ga zadržiš? – na Ninine reči Danijela se trgla. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da bi shvatila sav njihov užas.

Nije joj bilo jasno Ninino ponašanje. Umesto utehe i podrške, ona se slagala s Petrom. Bilo je očigledno da svi razmišljaju razumom, osim nje. Treba li uopšte tražiti podršku ili unapred odustati?

– Misliš da je to rešenje? Abortirati? Obradovala sam se trudnoći i detetu, to je moj život, nešto moje. Misliš da bi mi savest dala mira nakon toga? Bojim se da bi me to dotuklo – Danijela je pokušala da joj je dočara svoje osećaje.

– Ali isto tako dotukao bi te i prekid s Petrom. Bojim se da nemaš izbora – Ninina je logika bila nemilosrdna.

– Razmisliću – jedva je prozborila Danijela.

Ali uzalud se nadala. Koliko god je razmišljala, našla bi se pred odlukom koju je morala doneti. Drugog izlaza nije bilo. Jedina nada koja joj je preostala bila je da će se Petrovo srce smekšati. Je li to moguće? Nina ju je razuverila i pre nego što se usudila da poveruje u to.

Kad je izašla, nije se osećala nimalo bolje. Čak je njen očaj bio veći nego kada je dolazila. Šta je sa svim ljudima

oko nje? Svi su razmišljali na isti način, mora li i ona tako? Ne. Ako Petar nije želeo to dete, ona ga je želela.

Trebalo joj je vremena. Takva se odluka ne može doneći naprečac. Nije želela da uništi svoj život na taj način. Verovala je da sve može biti drugačije, a još je uvek postojala šansa za nju i za njeno dete.

Nije shvatala, jednostavno je odbijala shvatiti da je Petar toliko bezosećajan. Nije joj smetala njegova prošlost. Prihvatila ga je zajedno s njom. Njegova dva braka smatrala je nevažnim. A možda je trebalo da razmisli o toj činjenici?

Naivno je mislila da je upravo ona ta uz koju će se on zauvek smiriti, a da mu to nije ni na kraj pameti, shvatila je tog jutra. Dugo je šetala gradom pokušavajući da sredi misli.

Nakon duge šetnje, pomalo umorna, ali mirnija, sela je i popila sok, posmatrajući prolaznike. Nikada pre nije toliko posmatrala ljude oko sebe. Svako je lice imalo svoju priču. Neke su priče bile vidljive već pri prvom pogledu, a druge skrivene duboko u unutrašnjosti duše. I ona je pripadala toj, drugoj grupi.

Njene se brige nisu videle na njenom licu. I tek je u tom trenutku shvatila da nema nikoga ko bi joj mogao pomoći da reši životne probleme koji su pred njom. Svako sam živi svoj život i sam se bori sa svojim nedaćama. Čak i ako bismo našli nekoga ko bi nas posavetovao, odluka je bila naša jer za svoje postupke sami odgovaramo.

Ustala je i krenula u stan, Petrov stan. Gotovo je ustuknula kada je videla svoje lice u jednom od izloga pokraj kojeg je prolazila. Bila je uplakana i uplašena, u očima joj se video strah. Iako joj je samoća odgovarala na neki način, bili su joj potrebni pomoć i saveti, a nije imala kome da se obrati. Bilo je očigledno da ona i Petar nisu

imali isti pojam veze. I sada, on je mislio samo na sebe, a ona je bila odgovorna za još jedan život.

– Stigla si? – Petar joj je otvorio vrata, iako nije izgledao zabrinut.

– Gde si bila?

Njegovo ju je pitanje iznenadilo. Bila je uverena da je poverenje temelj njihove veze i tako se ponašala.

– Kod Nine – kratko je rekla.

– I? – Petar joj je prišao. – Šta nije u redu?

Obuhvatio ju je oko struka i pokušao da je poljubi. Danijela se izmakla.

– A šta jeste? – rekla je i sela.

Nije imala hrabrosti da ga pogleda u lice.

– Koliko god ti nije draga pomisao da se rešiš deteta, to je jedino rešenje – Petar je seo nasuprot njoj.

– Ići ćeš sa mnom? – pogledala ga je s nadom.

– Pokušaću – rekao je kruto.

– Treba mi tvoja podrška – molećivo je rekla.

– Znam, Danijela. Sve mi je jasno. Drago mi je da si toliko prisebna da shvataš situaciju. Ja ne želim dete, ne još – objašnjavao joj je ono što je bilo tako očito. – Ali volim te, to ti je jasno – uverljivo je rekao.

Danijela se trgnula. Istovremeno je govorio o ljubavi i planu za ubistvo. On je bio sudija, onaj koji je donosio odluku o nečijem životu, ali njegova nikako nije bila poslednja reč. Zašto je pristala na pobačaj? Je li time želela da dobije na vremenu?

Iz njegovog ponašanja je trebalo biti jasno da je on ne voli. Ako ju je i voleo, bilo je očito da s njom nije imao planove za budućnost. Kako neko može voleti a da tu ljubav upotrebi kao sredstvo za uništenje voljene osobe?

– Da, jasno mi je – rekla je, ne mogavši da sakrije podrugljivost i razočaranje u svom glasu.

– Imamo vremena za dete – njegov je najjači adut bio proziran.

– Da, u pravu si – rekla je Danijela.

– Volim to što kod tebe uvek prevlada razum – rekao je s dozom ponosa.

– Da – Danijela je kratko odgovorila.

– Biću uz tebe, uvek ću biti uz tebe – obećao joj je.

Koliko mu je mogla verovati? Nimalo, to je dokazao svojim rečima. Ono što je izgovorio, nije bio dokaz ljubavi, nego nagovaranje da se reši deteta. A bila je tako srećna kada je saznala da je trudna. Volela je da misli da je to dete plod ljubavi, a ne greške. Ako je za Petra to bila greška, za nju nije.

– Zaista me voliš? – Danijela ga je pogledala sa suzama u očima.

– Više od ičega na svetu – rekao je bez dvoumljenja. – Znam da ne shvataš moje postupke, ali se nadam da ćeš ih uskoro shvatiti. Život je tako kratak, a mi bi trebalo da još malo uživamo u njemu. Ne želim obaveze, barem ne još nekoliko godina.

Danijela je klimnula glavom. Još nije donela odluku, ne onu konačnu, iako je u dubini duše znala kakva će ona biti. Ako je morala da bira, učiniće to. Mnogo će joj manje bola doneti prekid s Petrom, nego ubistvo deteta.

Zbog vrednosti koje su u njoj bile duboko usađene, nije mogla da abortira. Odrasla je u porodici u kojoj joj nikada ničega nije nedostajalo i bila je uverena da životne okolnosti ne mogu biti toliko okrutne da tako drastična mera kao što je pobačaj bude jedino rešenje. Osim ako neko

ne misli da je pobačaj jednostavna mera o kojoj ne treba previše razmišljati, kao što je mislio Petar. Ako je Petar postao krvnik u ime ljubavi, ona to nije želela da bude.

– Ja ću se brinuti o detetu – kruto je rekla Danijela.

– Ne, Danijela – Petar je odmahnuo glavom. – Ne želim dete. Ne želim ga – rekao je odlučno.

– A ako odlučim da ga zadržim...

Zastala je kada je videla izraz njegovog lica. Oči su mu sijale ludačkim sjajem. On je bio osoba koja je navikla da dobije ono što želi, a u tom trenutku je želeo da... Nije čak mogla ni da dovrši misao koju je započela. Osetila je snažan bol koji joj je parao srce. Ako čovek izgubi dušu, i uprlja savest, šta će mu sve ostalo? Zar će ostatak života lutati bespućima savesti? Ne, nikada, to je bila njena konačna odluka.

Glumiće kao što je to i Petar radio. Otići će od njega jer je to bio jedini izbor.

II

ODLUKA

Ipak, to i nije bilo lako onako kako je ona mislila da će biti. Petar je želeo da bude prisutan pri dogovoru s doktorom. Očigledno je želeo da bude siguran da će njegova želja biti ispunjena i da ne postoji mogućnost da se ona predomisli. Čak je otišao s njom na razgovor s doktorom. Termin je bio zakazan, a kad je doktor kratkim i šturim rečima objašnjavao postupak, osetila je kako joj se celo telo trese od užasa.

Ni sama nije znala kako je izašla iz ordinacije. Sutra je trebalo da... Ne...

Borba u njoj bila je prejaka.

Petar ju je odvezao do stana i otišao na posao. Za njega je sve bila gotovo završena priča. Ona je ostala sama sa svojim mislima. Pred njom je bio ostatak dana i noć koja će biti duga poput večnosti. Dolazila je u iskušenje da poslušá Petra, a onda je samoj sebi prigovarala zbog toga.

Otići će, neće... Bila je rastrzana između svoje dve ljubavi koje su se borile jedna protiv druge. Iluzija o srećnoj

porodici već je bila samo pepeo. Ipak, ako je mislila da je njena odluka nepokolebljiva, bila je daleko od toga. Samo je jednu ljubav mogla da izabere od te dve. Ako se odrekne jedne, neće biti srećna, a još manje ako se odrekne druge.

Pakao kroz koji je prolazila, ostavio je trag na njoj. Iako je celo veče bila u Petrovom zagrljaju, to joj nije pružilo gotovo nikakvu utehu. On nije govorio ništa, niti su u takvim situacijama reči imale bilo kakvu važnost. Ipak, njegov je zagrljaj nije smirivao. Čak je osećala i neobjašnjivu neprijatnost zbog njega.

– Sutra će sve biti gotovo, isto kao i nekad – rekao je Petar i okrenuo se.

Uskoro je čula njegovo mirno disanje. Spavao je kao da mu je savest mirna. Njoj je bilo jasno da je njegova odluka odgovor na pitanje koliko je njemu stalo do nje. Nije želeo da ona bude majka njegovoj deci. Je li joj bilo potrebno nešto više od toga? Sve njegove reči koje je upotrebio da bi je uverio u svoju ljubav, gubile su svoje značenje.

Ustala je i otišla u kuhinju. Tako je dočekala jutro. Čula je kada je Petar ustao i otišao u kupatilo. Kad se vratio, oko sebe je imao samo nemarno omotan peškir. Po ko zna koji put divila se njegovom telu, licu koje će zauvek pamtit. Imao je savršeno telo i mnogo je pažnje polagao na to da ga takvim i održi.

Najlepše na njemu bilo je lice s krupnim zelenim očima. Tamna kosa bila je tako podatna dok je rukama prelazila preko nje. Volela je svaku pojedinost na njemu i bila je zaljubljena kao nikada do tada. Mislila je da će uz njega dočekati starost, a sve je upućivalo na to da će se dogoditi drugačije.

– Spremna si? – upitao ju je Petar.

Tugu koja ju je pratila u poslednje vreme, zamenila je ravnodušnost. Sasvim joj je bilo svejedno šta će se s njom dogoditi. Šta god da odabere, neće biti srećna, a trebalo je odabrati ono što će je manje unesrećiti.

– Da – kratko je rekla.

Vožnja do klinike trajala je kratko. Petar ju je dopratio, i, kad je prozvana, ostao je ispred. Danijela se okrenula na vratima. Nešto nalik na smešak bilo je na njegovu licu, ali oči... Njihov ju je izraz proganjao. Likovao je.

Medicinska sestra ju je zamolila da se svuče. S oklevanjem je to učinila. Strah, samo to je osećala. Pokušala je da se pribere. Šta ona ovde radi? Šta? Nije imala nameru da abortira, a pristala je na to.

Je li to činila da bi zadržala Petrovu ljubav? Nije bilo nade za njih, i tu nije bilo mesta za zavaravanje. Njegovu ljubav nije imala, niti ju je mogla zadržati, ali dete još uvek jeste. Celo joj je telo drhtalo. Kad je došao doktor, ona je ustuknula.

– Ne želim ovo – preplašeno je rekla. – Ne želim – uzela je svoju odeću i počela da se oblači.

– Žao mi je, ali ne mogu. – Kad je videla osmeh na doktorovom licu, laknulo joj je.

Nije znala kako je uspela da se obuče. Kad je izašla u čekaonicu, Petra nije bilo. A šta je i očekivala? Da će je on čekati? Sela je. Nije imala snage da ode. Drhtala je nekontrolisano.

Ustala je i krenula prema toaletu. Bilo joj je muka, i noge su joj klecale. Ipak, činjenica da je sačuvala dete, da će ono biti samo njeno, tešila ju je. Možda neće imati Petra, ali imaće deo njega i jednog će dana svu svoju ljubav preneti na to dete.

Gde je Petar? Zašto je samo nestao? Odlučila je da ode do Nine. Ona joj je bila jedina prijateljica u tom gradu, jedina osoba na koju se mogla osloniti. Zaustavila je taksi i rekla njenu adresu.

Ipak, neko je vreme samo stajala nasuprot njenoj zgradi. Poslednji razgovor joj je prolazio kroz glavu. Ona se, sigurno, ne bi složila s njenom odlukom. Dvourumila se treba li reći istinu, ili da...

Okrenula se s namerom da ode do njenog stana. Kad je koraknula, zastala je kao ukopana. Petar i Nina. Bili su zajedno, bili su zagrljeni. Nije to bio zagrljaj utehe, jer su oboje bili nasmešeni, srećni. Danijela se okrenula. Nije mogla da gleda u njih.

Njihova srećna lica... a ona je trebalo da se reši deteta. Da je to učinila, nikada to sebi ne bi oprostila. Sada joj je mnogo toga bilo jasno. Izdali su je i on i ona, izdali su je svi kojima je verovala.

Petar ju je izdao na najgori mogući način. U ime ljubavi je radio ono što nije smeo, a sada joj je bilo jasno zašto je insistirao na poverenju.

Ona je trebalo da veruje da on spava u kancelariji, trebalo je da veruje da je on voli, iako je svaki njegov postupak govorio sasvim drugačije. Dok je ona pronalazila razna opravdanja za njegovu odsutnost, on je to vreme provodio u Nininom zagrljaju, u zagrljaju osobe u koju je ona imala bezgranično poverenje.

Danijela se povukla duboko u senku da je ne vide. Svedočila je propasti svoje veze. Trebalo je da zna, korila je samu sebe. Možda je i znala, možda je u dubini duše sve to osećala, ali nije imala hrabrosti i da prizna.

Ipak se okrenula da ih isprati pogledom. Srce joj se cepalo u komadiće. Svaki od tih komadića bio je bolan, ali ona će sve to prebroditi, sama s detetom koje nosi. Ono što je Petru bila smetnja, njoj će postati uteha.

Znala je da je pred njom teško razdoblje, možda najteže u životu, ali će pronaći snagu da nastavi sa životom. Šta da radi? Da krene kući? Ona u tom gradu i nije imala dom, nikog svog.

Preostalo joj je samo da ode u svoj maleni rodni grad, u toplinu roditeljskog doma. Znala je kakvo će im razočaranje priuštiti. Od planova koje je imala neće biti ništa. Razočarala je svoje najmilije, onako kako su nju razočarali. Sve će to prebroditi, sve će to jednom biti iza nje, ali je znala da će cena te odluke biti velika, prevelika.

Kad je bila sigurna da njih više nije bilo ispred zgrade, otišla je u Petrov stan. Spremila je samo najnužnije stvari i sakrila kofer. Čekala je Petra. Nije želela da samo nestane iz njegovog života. Htela je da ga pogleda u oči, htela je da joj on kaže šta se događa.

Znala je da se neće skoro vratiti, ali imala je dovoljno strpljenja. Da, gorko se podsmehnula samoj sebi, došao je kraj, i to ne neočekivano. Sve je upućivalo na to da će do njega doći.

Kad je Petar stigao, krenuo je prema njoj.

– Sve je gotovo? – upitao ju je tiho.

Danijela ga je posmatrala. Usne koje su je ljubile s toliko žara, bile su iste one koje su govorile samo laži. Kako je mogla da mu veruje? To sebi nikada neće oprostiti. On je našao savršenu žrtvu, nju. Iskoristio je njenu naivnost.

– Da – Danijela se prisilila da mu potvrdno odgovori.